

to smaa, mørke og fugtige Rum, udstyrede med et saare tarveligt Bohave. Paa et Klapbord foran en lille Voksdugspuf ligger hulter til bulter Bøger, Tegnerekvisitter og store Papirsruller med Mærker af sorte Blyantsfingre; over Stolene hænger afkastede Klædningsstykker, paa Gulvet flyder et Par gamle Tøfler, i en Krog staar en Samling tømte Øl- og Romflasker.

Trine sætter Lyset fra sig paa Bordet; og efter at have oplukket Vinduerne ud til en lilleput-agtig, af høje Plankeværker og et Nødvendigheds-
hus omgærdet Have, hvorover Fuldmaanelyset skinner, giver hun sig ivrig i Færd med det Taalmodighedsarbejde at bringe Orden i Stuens Forstyrrelse, hænge Klæderne ind bag Hjørneforhænget, samle Bøgerne paa Bordet og lægge alle de smaa Tegneapparater ned i det for hvert enkelt bestemte Rum i Etuierne. Skønt hendes unge Herre aldrig har ulejliget sig med at give hende Anvisninger i saa Henseende, véd hun nøjagtigt, hvor hver lille Ting har sin Plads, og hvor han venter, ja fordrer at finde den. Med det Instinkt, som Kærligheden skaber endog hos de Enfoldige, har hun lært sig selv Alt, udfundet hans Vaner, gættet sig til hans Ønsker, bestandig af sig selv fundet Vej gennem den Labyrint af Luner og uberegnelige Indfald, der fører ind til unge Mænds egentlige, endelige Vilje. Navnlig efter at han en Gang med en frygtindjagende Gri-